

Această carte îi aparține:

CARTIER

Editura Cartier, SRL, str. București, nr. 68, Chișinău, MD2012.

Tel./fax: 022 20 34 91, tel.: 022 24 01 95. E-mail: cartier@cartier.md

Editura Codex 2000, SRL, Strada Toamnei, nr. 24, sectorul 2, București.

Tel./fax: 021 210 80 51. E-mail: romania@cartier.md

www.cartier.md

Cărțile CARTIER pot fi procurate pe shop.cartier.md

și în toate librăriile bune din România și Republica Moldova.

Cartier eBooks pot fi procurate pe iBooks, Barnes & Noble și cartier.md

LIBRĂRIILE CARTIER

Librăria din Centru, bd. Ștefan cel Mare, nr. 126, Chișinău. Tel./fax: 022 21 42 03.

E-mail: libriadiacentru@cartier.md

Librăria din Hol, str. București, nr. 68, Chișinău. Tel./fax: 022 24 10 00.

E-mail: libriadiinhol@cartier.md

Comenzi CARTEA PRIN POȘTĂ

CODEX 2000, Str. Toamnei, nr. 24, sectorul 2, 020712 București, România.

Tel./fax: (021) 210 80 51.

E-mail: romania@cartier.md

Plata se face prin ramburs, la primirea coletului.

Colecția *Cartier codobelc* este coordonată de Lică Sainciuc

Editor: Gheorghe Erizanu

Ilustrații: Stela Damaschin-Popa

Lector: Valentin Guțu

Design/tehnoredactare: Mircea Cojocaru

Prepress: Editura Cartier

Tipărită la Combinatul Poligrafic

Stela Popa

REGELE CEL ÎNȚELEPT

Ediția I, iulie 2017

© 2017, Editura Cartier pentru prezenta ediție. Toate drepturile rezervate.

Cărțile Cartier sunt disponibile în limita stocului și a bunului de difuzare.

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Popa, Stela.

Regele cel înțelept: Se dedică tuturor copiilor care își iubesc părinții: Povești pentru Dănuț/Stela Popa;

il. de Stela Damaschin-Popa. – Chișinău: Cartier, 2017 (Combinatul Poligrafic). – 32 p. –

(Cartier codobelc/coord. de Lică Sainciuc, ISBN 978-9975-79-893-8).

1000 ex.

ISBN 978-9975-86-188-5.

821.135.1(478)-93

P 79

Regele cel Întept

Se dedică tuturor copiilor care își iubesc părinții

Ilustrații de

STELA DAMASCHIN-POPA

Povești pentru Dănuț

CARTIER codobele

UNDEVA, ÎNTR-UN ȚINUT ÎNDEPĂRTAT, trăia un rege cum nu mai era altul pe lume. Era deștept foc suveranul acela. Știa câte-n lună și-n stele. I se duse vestea ca povestea. Căci era om cu mintea ascuțită și cu vorba îngrijită. Nu degeaba i se spunea Regele cel Întept. Veneau să-i ceară sfatul de la prinți și crai vestiți, până la oameni simpli și necăjiți. Auziră de el în cele mai îndepărtate colțuri ale lumii. Cum le spunea și le brodea Măria Sa, mai rar putea cineva.

Într-o zi, bătură la poarta palatului trei frați necăjiți. Amărâți de soartă, dar și de ceartă. Cerură, nici mai mult, nici mai puțin, să intre la rege după judecată dreaptă. Iată care le era necazul.

Înainte să-și dea obștescul sfârșit, bătrânul lor tată lăsa cu limbă de moarte drept moștenire trei lucruri: un covor, un flaut și o mantie. Dar, chiar în clipa în care deschise gura să facă împărțeala, muribundul își încredință sufletul

bunului Dumnezeu. De vină fu moartea, care, grăbită cum era, nu avu timp de sporovăiala lui. Cei trei feciori rămaseră nedumeriți. S-au gândit cât s-au gândit, până au obosit. Au mers la culcare, apoi s-au trezit, s-au întâlnit din nou, după care iar s-au despărțit. Și uite așa zile în șir, dat tot nimic. Nu puteau dezlega misterul și pace. Au stat strâmb și au gândit drept cum să facă și să dregă ca să le iasă împărțeala frățește. Au stat apoi drept și au gândit strâmb, dar tot degeaba. Azi așa, mâine altfel, până s-a ajuns la sfadă. Vorba ceea: de la dragoste până la ură nu-i decât un pas. În ziua în care veniră la judecata regească, cei trei frați nici măcar nu-și mai vorbeau.

— Ce v-a adus, oameni buni, până aici? întrebă suveranul.

Oaspeții făcură o plecăciune adâncă. Cel mai mare dintre ei păși în față și cuvântă:

— Luminăția Ta, auzit-am de dreapta judecată pe care o faci. Rogu-te, apleacă-ți urechea și fă-ne și nouă dreptate. Chibzuiește și hotărăște cum e mai bine, căci ceea ce avem a-ți povesti e dincolo de puterea minților noastre.

— Ce vă nemulțumește? se arată curios regele.

— Află, Măria Ta, că părintele nostru a fost un om sărman, dar cinstit. Toată viața a muncit și s-a spetit, dar mare avere nu a mai agonisit. A lăsat drept moștenire doar trei lucruri: un covor, un flaut și o mantie. Acum ne frământăm și

ne dușmănim, pentru că nu a apucat să ne spună cum să le împărțim. Povățuiește-ne, luminate, ca să îngropăm o dată pentru totdeauna securea războiului. Cui și ce i s-ar cuveni? Asta vrem să aflăm.

Regele ascultă pățania cu luare-aminte. Apoi cercetă cele trei lucruri pe o parte și pe alta cu mare băgare de seamă, stătu puțin pe gânduri, după care se ridică de pe tron și cuvântă:

— Apoi, măi oameni buni, cearta nu e o cale bună. Și nici graba. Înainte de a face împărțeală dreaptă, trebuie să vă pun la câteva încercări. Altfel, nu am cum să dezleg misterul.

Frații se uitară buimăciți unul către altul, dar, de, ce aveau a face? Așa că, încuviințară și îl urmară supuși pe suveran. Acesta ieși pe scările de marmură din fața minunatului său palat și, fără să stea prea mult pe gânduri, aruncă cu putere covorul până hăăat departe, într-o pădure. Erau vreo trei zile și trei nopți de mers. Frații rămaseră muți de uimire. Regele luă apoi flautul și-l aruncă cu și mai multă putere. Atât de tare, încât ajunse în mijlocul unui lac, la cinci zile și cinci nopți încheiate distanță. Frații se arătară și mai mirați de puterile nebănuite ale regelui. În cele din urmă, Măria Sa luă mantia, o îngrămădi și o aruncă cu atâta forță, încât ajunse într-un pustiu. S-ar fi putut ajunge acolo numai după o săptămână de mers, adică șapte zile și șapte nopți neîncetat. Cei trei frați rămaseră aproape fără grai.

Odată ce-și isprăvi treaba, regele se întoarce către ei și, schițând un zâmbet, grăi:

— Acum se va face dreptate. Mergeți grabnic de găsiți lucrurile. Cine și ce va aduce primul, aceea va moșteni.

De voie, de nevoie, oaspeții se închină și pleacă.

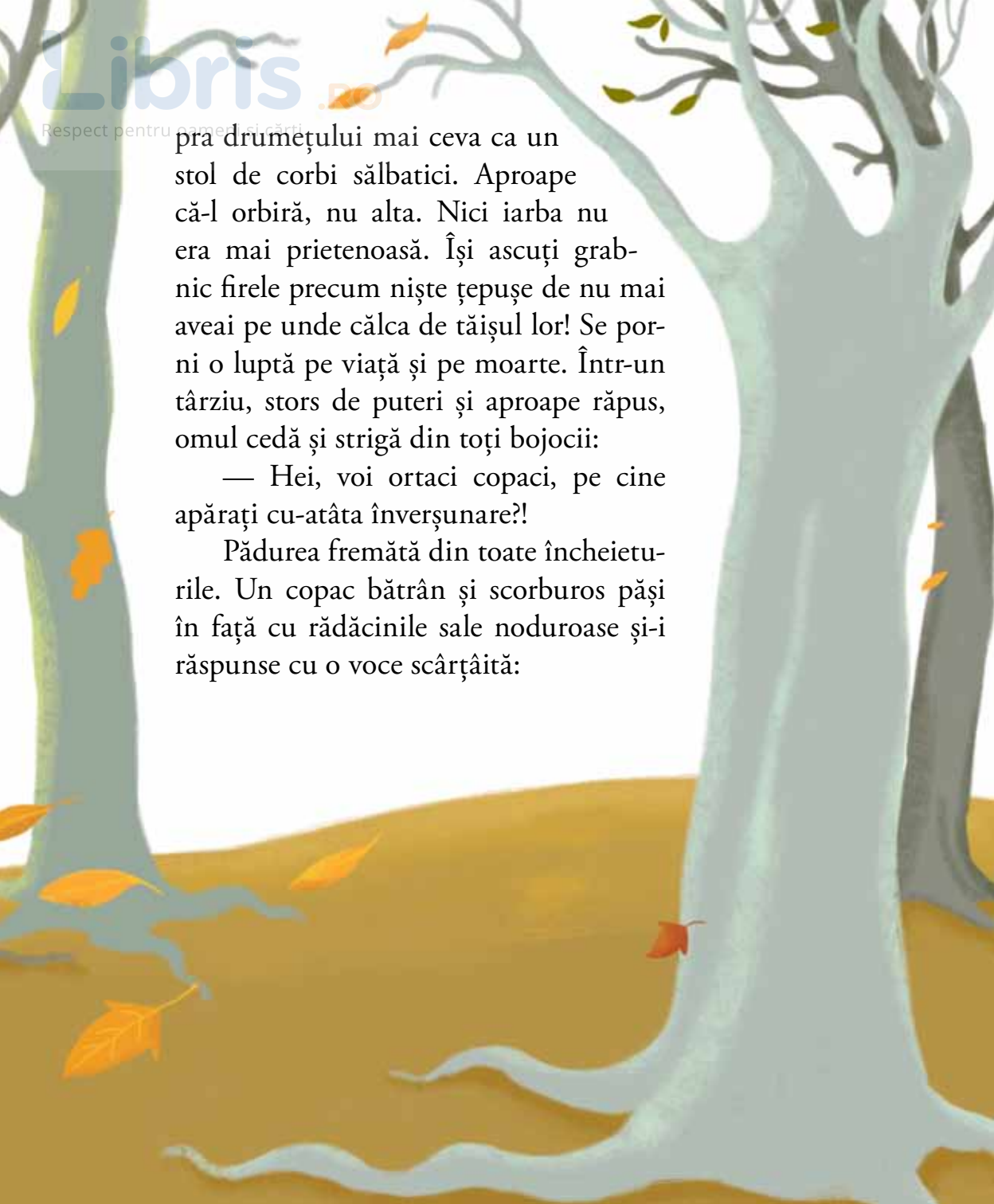
Au mers ei cât au mers, până au ajuns la o răscruce. Și era acolo o piatră de moară cât toate zilele. Pe ea era incrustat cu litere de-o șchioapă: „Dacă vreți să trăiți, trebuie să vă despărțiți”. Zis și făcut.

Frații s-au îmbrățișat, pentru că trebuie să vă spun că între timp le-a mai trecut supărarea, și-au luat ziua bună și a pornit fiecare pe drumul și cu norocul lui.

Merse fratele cel mare zi și noapte încontinuu până se pomeni cu o pădure în față. Una, mai deasă ca peria. S-a uitat drumețul în stânga, s-a uitat în dreapta, s-a gândit cum să facă și să dreagă s-o ocolească, dar tot nu găsi o cale. Și, pentru că nu avea de ales, intră în hățiș. Cu fiecă pas făcut, copacii parcă se înmulțeau și se înghesuiau tot mai mult în calea sa. Îl încolăceau și-l sufocau cu ramurile și cu rădăcinile lor precum niște șerpi înfometați. Apoi, o ploaie de frunze se abătu asu-

pra drumețului mai ceva ca un stol de corbi sălbatici. Aproape că-l orbiră, nu alta. Nici iarba nu era mai prietenoasă. Își ascuți grabnic firele precum niște țepușe de nu mai aveai pe unde călca de tăișul lor! Se porni o luptă pe viață și pe moarte. Într-un târziu, stors de puteri și aproape răpus, omul cedă și strigă din toți bojocii:

— Hei, voi ortaci copaci, pe cine apărați cu-atâta înverșunare?!

Pădurea fremătă din toate încheieturile. Un copac bătrân și scorburos păși în față cu rădăcinile sale noduroase și-i răspunse cu o voce scârțâită:

— Pe cine apără oștenii mei? Tu cine ești, de îndrăznești să-ntrebi?

Și-atunci, de după zidul de copaci, se auzi o voce ca un susur de izvor:

— Tată, fi pe pace! E om bun. Să intre.

Copacul războinic se supuse fără pic de ezitare. Și, ridicându-și coroana, ordonă:

— Oșteni, lăsați-l!

Ca prin minune, copacii se dară la o parte, iar frunzele și iarba de lângă tulpinile lor se prefăcură într-un covor des și moale, presărat cu mii și mii de flori care mai de care mai alese. Omul se minună la culme! Nu-și credea ochilor cele văzute. Covorul pe care călca semăna leit cu cel lăsat de tatăl său drept moștenire. Ducea până într-o poiană, către un război de țesut cu totul și cu totul din aur. La el lucra o copilă de-o frumusețe răpitoare. La vederea unei asemenea priveliști, fratelui mai mare i se tăie respirația. Tânăra îl privi curioasă cu ochii săi negri ca cicoarea. Părul ei mătăsos și lung, de culoarea abanosului, se răsfira frumos în valuri peste umeri. Purta o rochie dintr-un voal de o finețe nemai-întâlnită. Omul își pierdu darul vorbirii.

— Bine ai venit, drumețule, grăi frumoasa fată. Știam că vei veni.

— De unde? abia de bâlbâi tânărul, pierdut de-a binelea în fața frumuseții ei.

— Află că eu sunt Zâna Pădurii și covorul tău este la mine. Lucrez și ȝes de zor unul asemenea.

— Dar, al meu e o vechitură...

Zâna Pădurii îl privi pătrunzător. Își undui frumos degetele peste urzeală și făcu un ultim rând de noduri. După ce stropi covorul cu trei ape fermecate, spuse:

— Da, cel făcut de mine e fermecat și florile din el vor fi din aur, dar nu are suflet, ca al tău...

Buimăcit de-a binelea, omul nu dădu importanță acestor vorbe.

— Hai, să-ȝi arăt regatul, îl trase ea de mână. Apoi, când ne-om întoarce, vei întinde covorul de la tatăl tău și te vei culca pe el să-ȝi amintești de bunul tău părinte.

Tânărul se închină reverenȝios, mulȝumi zânei pentru ospitalitate și, cât încă mai prindeau o geană de lumină, dădură o raită prin regatul împădurit. Admirară izvoarele cu ape cristaline ca lacrima, păsările de toate mărimile și culorile, animalele care se furișau grăbite printre copaci, după care se întoarseră voioși în poiană. Noaptea veni cu pași repezi și întunericul își lășă lin haina peste împrejurimi. Licuricii își aprinseră veseli luminiȝele, iar bufniȝele ieșiră de

